

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24265/2024
16.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца малолетног АА из ..., чији је законски заступник отац ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Илић, адвокат у ..., против тужене Општине Свилајнац, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1026/24 од 01.10.2024. године, у седници већа одржаној 16.05.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1026/24 од 01.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Јагодини Гж 1026/24 од 01.10.2024. године и пресуда Основног суда у Деспотовцу судска јединица у Свилајнцу 7П 530/23 дана 24.04.2024. године, исправљена решењем истог суда 7П 530/23 од 05.06.2024. године, и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Основни суд у Деспотовцу судска јединица у Свилајнцу донео је пресуду 7П 530/23 дана 24.04.2024. године, исправљену решењем истог суда 7П 530/23 од 05.06.2024. године, којом је одбио тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете настале због задобијених повреда уједом змије отровнице – поскок дана 19.08.2023. године, око 00,30 часова у Свилајнцу у улици Устаничкој на клупи испред зграде ДИС маркета, исплати укупан износ од 350.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова износ од 100.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 250.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана првонаснажности до исплате и обавезао тужиоца да туженој на име парничних трошкова исплати износ од 67.500,00 динара.

Виши суд у Јагодини је донео пресуду Гж 1026/24 дана 01.10.2024. године којом је потврдио пресуду Основног суда у Деспотовцу судска јединица у Свилајнцу 7П

530/23 од 24.04.2024. године, исправљену решењем истог суда 7П 530/23 од 05.06.2024. године и жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужилац указује на супротну праксу судова, изражену у одлукама о одговорности тужених општина.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС бр. 72/2011 ... 10/2023) одређено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Одредбом става 2. тог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је испитао разлоге посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку и одлучио да дозволи одлучивање о ревизији, као посебној, ради уједначавања судске праксе по питању одговорности за штетни догађај на јавној површини.

Правноснажном пресудом донетом у другом степену одлучено је о тужбеном захтеву да се тужена обавезе да тужиоцу накнади нематеријалну штету насталу због задобијених повреда уједом змије отровнице, поскока, у Свилајнцу у улици Устаничкој.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоца је дана 19.08.2023. године у 00,30 часова у Свилајнцу, у улици Устаничкој, на клупи, на тротоару испред зграде у којој се налази маркет, док је седео са другом, ујела змија поскок за кажипрст леве руке. Тужилац је од стране хитне службе послат у УКИЦ Крагујевац, где је констатована чињеница о уједу, са описом стања и извештајем о лабораторијском стању пацијента. Тужилац је случај пријавио надлежној Полицијској управи Свилајнац.

Према разлозима побијане пресуде, штета по тужиоца није настала као последица предузете радње тужене, или непредузимања радње коју је тужена требало да предузме. Тужена није одговорна за настанак предметне штете, јер заштиту од змије отровнице, поскока, не пружају органи општине. Другостепени суд је прихватио за правилну одлуку првостепеног суда, који је одлуку о одбијању тужбеног захтева засновао на примени Закона о комуналним делатностима, који у члану 2. прописује за комуналну делатност зоохигијене, Закона о добробити животиња који у члану 5. тачка 19. дефинише појам изгубљене и напуштетне животиње и на закључку да се не ради о изгубљеној, односно напуштеној животињи, већ о гмизавцу која је под заштитом Републике Србије, према одредбама Закона о заштити природе, и да је за накнаду те конкретне штете легитимисана Република Србија.

Врховни суд налази да је одлука о тужбеном захтеву заснована погрешној примени материјалног права, због чега је чињенично стање битно за одлуку остало непотпуно утврђено.

Према утврђеном чињеничном стању змија отровница – поскок, ујела је тужиоца на тротоару, у улици у Свилајнцу. Према одредбама Закона о локалној самоуправи, члана 20, општина уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности, стара се о изградњи, реконструкцији, одржавању али и о коришћењу улица и других јавних објеката од општинског значаја, и обавља и друге послове од локалног значаја одређене законом као што је област зоохигијене, као и послове од непосредног интереса за грађане, у складу са Уставом, законом и статутом. Законом о заштити природе прописано је да Република Србија, коју нижестепени судови сматрају одговорном за настанак предметне штете, не одговара за штету коју проузрокују дивље врсте, осим у случајевима одређеним овим законом и другим прописима (члан 64.). Према одредби члана 65. тог закона, оштећено лице има право на надокнаду штете у висини стварне штете коју су нанеле строго заштићене дивље врсте и ако је предузео прописане радње и активности (став 1.), при чему је оштећено лице дужно да Министарству, односно надлежном органу аутономне покрајине односно управљачу заштићеног подручја пријави настанак штетног догађаја (став 2.) из чега произилази закључак да Република Србија може одговарати за штету коју су нанеле строго заштићене дивље врсте. Поскок није строго заштићена дивља врста, према одредбама Правилника о проглашењу и заштити строго заштићених и заштићених дивљих врста биљака, животиња и гљива („Сл. гласник РС“ бр. 5/2010, 47/2011, 32/2016, 98/2016), већ заштићена дивља врста (Прилог II). Стога, нема места закључку да је прописана одговорност Републике Србије за насталу штету, на начин који би могао искључити основе одговорности тужене.

Према одредбама Закона о комуналним делатностима, члана 2, комуналне делатности су делатности пружања комуналних услуга од значаја за остварење животних потреба физичких и правних лица код којих је јединица локалне самоуправе дужна да створи услове за обезбеђење одговарајућег квалитета, обима, доступности и континуитета, као и надзор над њиховим вршењем, и оне су делатности од општег интереса, а међу њима је и делатност зоохигијене, али и одржавање улица у насељима, које подразумева извођење радова којима се чува и унапређује употребна вредност улица, путева, тргова, платоа и сл. (члан 3. став 1 тачка 10.).

Врховни суд закључује да у наведеним одредбама закона стоји основ могуће одговорности општине, као јединице локалне самоуправе за накнаду штете причињене уједом змије отровнице на јавној површини, улици, односно тротоару, у објективној одговорности општине за штету насталу у вези са непредузимањем радова којима се обезбеђује њихова употреба. Такво становиште изражено је и у одлуци Врховног касационог суда Рев 19/2019 од 21.05.2020. године, у разлозима да је за штету коју становницима насељених места, најчешће угризом или уједом причине тзв. „невласничке“ животиње из природе, одговорна јединица локалне самоуправе на чијој се територији догодио штетни догађај, под условом да се десио на јавној површини, и да је основ одговорности у пропуштању локалне самоуправе да се преко надлежних јавних служби и предузећа предузму адекватне и потребне мере како би се спречило наступање штете на јавним површинама. Под таквим радњама, овај суд разуме одговарајуће мере за чување јавних површина и растеривање опасних животињских

врста, које могу бити и прописане одлукама јединице локалне самоуправе, по одредби члана 4. Закона о комуналним делатностима.

Како је изостала правилна примена материјалног права у закључивању о основу одговорности тужене за насталу штету, на коју је напред указано, изостало је и расправљање чињеница од значаја за постојање, обим и интензитет евентуалних трпљења нематеријалне штете од стране тужиоца, чију накнаду потражује тужбеним захтевом.

Из изнетих разлога Врховни суд је укинуо другостепену и првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење, по одредби члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић